

TEGYÉTEK TANÍTVÁNYOKKÁ A NÉPEKET/ETHNÉ

2016. május 2. DAVE LAWTON
TEGYÉTEK TANÍTVÁNYOKKÁ A NÉPEKET/ETHNÉ

Tegyétek tanítványokká a nemzeteket. Ez a 3 kis szavacska mindent megváltoztat. Amikor Jézus a Nagy Küldetés parancsot kiadta (Mát.28:18-20), megparancsolta, hogy tegyükhöz tanítványokká az ethné-t. Az ethné fordítható nemzeteknek, de inkább vonatkozik népekre. Az ethné jelentése népcsoportok. Nagyon fontos megértenünk, hogy Jézus nem azt mondta, hogy egyéneket tegyünk tanítványokká, hanem összpontosítsunk népcsoportokra. Nem tudom, te hogy vagy vele, de a jó öreg „Homer Simpson” féle „doh” simán elmenne. Nálad is kimaradt ez a parancsolat? Az evangelizáció és tanítványnevelés szempontjából ez mindent megváltoztat. Visszamenve a történelemben, megláthatjuk, hogy miért is vagyunk a „mi” helyett az „én”-re szocializálódva, hangolódva. Az ipari forradalom egy olyan nagy erejű földrengést okozott a modern társadalmi struktúráinkban, melynek utórezgéseit még ma is érezzük. Az emberek elhagyták otthonaikat, családjukat – amibe még a nagynéni és a 3. unokatestvér is beletartozott –, falvaikat, hogy munkát találjanak a malmokban és a gyárakban. A kiterjedtebb család, szomszédság, falu, ami oly fontos volt korábban, egyre jobban összezsugorodott, mígnem az „Anyu, Apu, gyerekek” családtípus maradt meg számunkra, amihez még ragaszkodhatunk. Sajnos már ez is eltűnőben van olyan gyorsan, ahogy egy politikus a palettáról. Az emberek arra kényszerültek, hogy a saját érdekeiket szem előtt tartva cselekedjenek. Döntések születtek (és folyamatosan születnek) anélkül, hogy a tágabb értelemben vett család vagy szomszédság véleményét kikértük volna. Hányszor mentél át a szomszédokba pályaválasztási vagy párválasztási tanácsért? Nyilvánvalóan a keresztény evangelizáció is ehhez a szociális jelenséghez igazodva, inkább az egyénre összpontosított, megerősítve azt a tényt, hogy az „én” sokkal fontosabb, mint a „mi”. A felhívás Jézus Krisztus mellett egyéni döntésre ösztönzött. A tömeg összejövetelek és a megtérésre való felhívások egyéni odaszánást szorgalmaztak. Azt hiszem, sok ember, amikor az Újszövetségi prédikálást olvassa, feltételezi, hogy ez az, ahogy akkor is történt (többet erről később). Valóban azt feltételeztük, hogy előbb az egyénnek kell üdvösséget nyernie, mielőtt a csoport üdvösségre jut. Nehéz másképp elképzelni, nem igaz? Ez is mutatja, hogy ez mennyire belénk van íródva. Talán ez a módszer működött, amikor a kereszténység volt az uralkodó vallás (amennyiben az egész nemzet keresztény lett volna), de annak a világnak már régen vége van. Ha ráeszmélt erre az egyház és akkor is, ha nem. Nyugaton újra kell kezdenünk, valamennyi népcsoport tanítványá tételét. Teológiailag azonban nem haladtunk semmit.

Még mindig az egyén megtérésére vagyunk hangolódva (ami szerintem is szükséges) és még mindig nehezen tudjuk elképzelni a teljes csoportok együttes megtérését (amikor mozgalmak jönnek létre). Az individualizmus újra és újra állandósult az evangelizálási stratégiáinkban. Ennek ellenére, ha egy megtért egyén szembe száll a családjával, hogy Jézust követhesse, az nagyobb elkötelezettséget is jelent. Rendben... de ezzel mi is a baj? Ha így cselekszünk, ezzel elszalasztjuk a szaporodás lehetőségét. Nem arról a lehetőségről van szó, hogy egy pár ember befogadja Jézus Krisztust, hanem arról, ami igazán hatással van az egész népcsoportra (emlékszel még Jézus parancsára?). Ezekkel a jól bejáratott, ismert technikákkal, az evangelizálás szemüvegét hordva a csoportok elkerülik figyelmünket. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a gyülekezetplántálási mozgalom akkor történhet meg, amikor emberek egyenként, egymás után fogadják be Krisztust. Sok időt venne igénybe, amíg ez így mozgalommá fejlődik. Kemény munkának hangzik. Tulajdonképpen az, hogy mi az egyének megtérésére összpontosítunk, az akadályozza meg a lehetőségét a Nyugaton található számos népcsoport közötti mozgalmak kialakulásának. A Nyugaton található sok népcsoport közötti mozgalmak kialakulását megakadályozza az a tény, hogy mi az egyének megtérésére összpontosítunk (beleértve az uralkodó fehér kultúrákat, amelyek a keresztény múltjukon már régen túlléptek). Ahogy lázadókká és kitaláltakká tesszük azokat, akiket megtérítünk, megnyerjük a keveseket, de elveszítjük a sokakat. Azáltal, hogy „kiragadunk” embereket a közösségeikből, ellenségeskedést szítunk és így gátat emelünk a szaporodás ellen, valamint kivonjuk őket a kultúrájuk értékrendszere és támogatása alól; gyakran más személyektől, vagy a gyülekezetüktől tesszük szociálisan függővé őket. Gyakran sokkal könnyebb elérni azt, akinek nincsenek meg a szaporodáshoz szükséges szociális struktúrái: a kívülállót, az elszigeteltet. Kelet Melbourne-ben élek, a közvetlen szomszédjaim között vannak szerbek, sri-lankaiak (ceyloniak), tamilok, fehér ausztrálok és kínaiak. Mindegyiküknek megvannak a világosan körülhatárolt családi hálózataik, illetve saját közösségeik. Jól látható, hogy ezek az emberek hogyan töltik a hétvégéiket, kiket hívnak meg magukhoz ebédre. Milyenek a te szomszédaid? Ahhoz, hogy tényleg mozgalmak jöjjenek létre először szükséges, hogy a társadalmunkat népeknek, népcsoportoknak – ethné-nek lássuk. A nyugati társadalom már régóta nem egy homogén társadalom, hanem sok különböző népből, népcsoportból áll. Ahhoz, hogy tényleg mozgalmak jöjjenek létre, először szükséges, hogy a társadalmunkat népeknek, népcsoportoknak – ethné-nek lássuk. Miután megváltozott a szemléletünk, fel kell tennünk a kérdést, hogy hogyan tehetünk tanítványokká csoportokat. Amikor a Tanítvány Nevelő Mozgalmáról (TNM) beszélünk, csoportok tanítvánnyá tételére kell összpontosítanunk. Ez az, ahol egy kissé radikálissá kell válnunk. A különböző csoportok a nemzetekben (ethné) családokból és olyan közösségekből tevődnek össze, akik „együtt lógnak”. Mozgalmak akkor jönnek létre, amikor elindul ezeknek a teljes csoportoknak a Biblián alapuló tanítvány képzése (a Felfedező Biblia Tanulmányozás kitűnően alkalmas erre).

Ez időt és türelmet vesz igénybe. Ezért mondja David Watson, hogy: „lassan járj, hogy gyorsan haladj”. Ezért kell felkészülni arra, hogy otthagyjuk az egyet, hogy megtaláljuk a sokakat. Meg kell találnunk a békesség emberét (Lukács 10.), aki szaporodni tud és szaporodni fog. Min kell változtatnod, hogy „népekben” tudj gondolkozni (amikor az emberek a „mi”-ben gondolkodnak), és nem csak egyéneken (amikor az emberek az „én”-ben gondolkodnak)? Ha ezt meg tudjuk tenni, csakis akkor tudunk engedelmessé válni Jézus parancsának, hogy tegyünk tanítványokká minden népet. mennyi népcsoport tanítvánnyá tételét. Teológiailag azonban nem haladtunk semmit.